

[Socialministeren.]

vidste, hvornaar Arbejdstiden endte og Spisetiden begyndte. Efter sit Kendskab til Forholdene paa Arbejdspladserne havde det ærede Medlem imidlertid den Opfattelse, at Arbejderne havde ret nøje Kendskab til, hvornaar Arbejdstiden hørte op, og hvornaar de kunde begynde at spise.

Der er ikke nogen Tvivl om, at det ærede Medlem har Ret for saa vidt, men der er ogsaa en anden Part i Arbejdsforholdet end Arbejderen, og det er Arbejdsgiveren, og det er jo ikke altid givet, at de to Parter har samme Opfattelse af, fra hvilket Tidspunkt Overarbejdet begynder, eller hvilken Del af den Tid, Arbejderen opholder sig i Virksomheden, der ikke skal medregnes til Arbejdstiden. Det er for at undgaa Uenighed herom, man har foreslaaet Bestemmelsen om synlige Opslag angaaende disse Forhold, og det er for øvrigt ganske i Overensstemmelse med § 8 i det af Folketinget i Rigsdagssamlingen 1924—1925 vedtagne Forslag om Indførelse af en 8 Timers Arbejdsdag i Handel, Industri og andre Virksomheder. Jeg ved ikke, hvorfor jeg saa skulde ændre det nu.

Det ærede Medlem Hr. Bouets Udtalelser med Hensyn til Lovforslagets § 7, hvor han hævdede sig til en saadan Højde, at han talte om Inkquisition, skyldes formentlig en øjeblikkelig Indisposition. At der maa være et Sted, hvor man kan klage over Uenighed, saavel her som i alle andre Tilfælde af Uenighed, vil neppe det ærede Medlem benægte, og hvorfor man i den Anledning skal tale om Inkquisition mere end ellers, hvor man har en Klageinstans, er mig gaadefuldt. Jeg har intet at tilføje udover, at jeg finder Bestemmelsen naturlig.

Det ærede Medlem Hr. Rager var ikke klar over, hvilket Omraade denne Lov havde, og spurgte, hvorfor man ikke kunde holde sig til Arbejdsløsheds-kassernes Omraade, om det var Meningen at drage større Kredse ind, om en Arbejder var enhver, der havde Ansættelse, ogsaa som Direktør. Nej, det fremgaar formentlig af Bestemmelserne i § 1, sammenholdt med Bemærkningerne til denne Paragraf, at Lovens Omraade er det samme som i Forslag til Lov om Arbejdstid for de ved Industri, Haandværk og lignende Virksomheder beskæftigede Arbejdere, det vil sige, at Loven omfatter Lønarbejdere og med dem ligestillede Personer i offentlig og privat Tjeneste. Højerestaaende Personale og højerestaaende Funktionærer falder altsaa ikke indenfor Lovens Omraade.

Hvad angaar Lovens faglige Omraade, spurgte det ærede Medlem, hvorfor man ikke havde holdt sig til Arbejdsløshedsloven af 23. Juni 1932. Dertil skal jeg bemærke, at man, som sagt, har fundet det naturligst at vælge samme Omraade, som det anførte Lovforslag om 8 Timers Arbejdsdagen omfatter, saaledes at man ikke har villet lade Loven omfatte Landbrug, hvor Bestemmelsen om Arbejdstid og Overarbejde ikke lader sig ordne paa samme Maade. Heller ikke Beværternæringen, der ligesom Landbruget omfattes af Arbejdsløshedslovens Bestemmelser, har man fundet hensigtsmæssigt at lade falde ind under nærværende Lov om Forbud mod Overarbejde. Jeg tænker her ikke specielt paa Natklubber, men det kan selvfølgelig overvejes, hvorvidt man skal lade Hotel- og Bankvirksomhed falde ind under Loven, eller man ikke skal gøre det.

Endvidere var det ærede Medlem Hr. Rager ikke glad ved Lovforslagets § 9, 2det Stykke, om Lovens Ophør og mente, at der burde gives Ministeren Bemyndigelse til at suspendere eller ophæve Loven paa særlige Omraader. Det er meget muligt, at dette vilde være rigtigt, og det kan vi jo drøfte nærmere i Udvalget.

Det ærede Medlem Hr. Gregersen udtalte, at Forslaget var et Led i den Marxistiske Planøkonomi, vi for Tiden er inde i. Jeg tror, det ærede Medlem vil tilgive mig, at jeg, efter at jeg har talt saa længe og paa dette sene Tidspunkt, ikke begynder at diskutere den Marxistiske Planøkonomi, som det ærede Medlem i hvert Fald synes at være inde i; jeg kender den ikke for Øjeblikket, jeg vilde ønske, at den var noget mere fremskreden, end den er.

Endelig rettede den ærede Ordfører for Kommunerne et Spørgsmaal til mig, og da jeg ikke ser rettere end, at dette Spørgsmaal var sagligt begrundet, agter jeg at besvare det. Det drejede sig om § 4, Punkt d, hvor der staar:

„naar Arbejdsgiveren skønner det nødvendigt, at enkelte Arbejdere anvendes til Overarbejde, og Enighed derom kan opnaas med paagældende Arbejdere“.

Jeg forstod paa det ærede Medlem, at han mente, at denne Bestemmelse vilde gøre Loven illusorisk. I Forvejen betød den efter hans Formening ikke noget videre, navnlig da den ikke kunde tænkes gennemført. Men alligevel er det vel rimeligt at besvare Spørgsmaalet, og jeg vil da sige for det første, at Bestemmelsen i sig selv er saglig motiveret, idet der kan forekomme